بسم الله الرحمن الرحيم

FİLOZOFLARIN BİR TÜRLÜ BULAMADIĞI "HAKİKAT"

Bir ara bir yazımda "rüyada rüya görmek" üzerine bir yazı yazmıştım. O yazıda bin yıldır insanların İslam hakkındaki bilgilerinin, "rüyada rüya görmek" değil, "rüyada rüyanın rüyasının rüyasının rüyasının rüyasını görmek" şeklinde olduğunu anlamaya çalışmıştım.

(Rahmetten uzak olsun) Platon Efendi, kendisini, nesnelerin gölgelerinin duvarlara yansıdığı mağaranın dışına çıkıp gerçeği görmüş biri gibi resmetmiş. Doğrusu son gördüğü rüyayı temel alırsak öyledir de fakat onun "dışarı" dediği şey onuncu rüyasındaki dışarı. Onun dışarı çıkması için önce tüm uykularından uyanması gerekir.

(Bir ara biri videolardan birinin altına benim için "lise seviyesinde bile olmayan felsefe bilgisi sahibi" yakıştırmasında bulunmuştu. Şimdi benim gibi birinin Platon'a *"On uykusundan uyansın."* gibi bir cümle ile yakıştırmada bulunması herhalde "burnu büyüklük" olarak algılanacaktır.) fakat ne edeyim ki elimde *"Allah yerde ve göklerde olanları 'BİL HAKK' olarak yarattı."* şeklinde söz söyleyen, iman ettiğim bir ayet var.

Karşımda bu ayet, yüreğimde bu ayete olan güven durduğu müddetçe Platon gibi *"Gerçeklik yoktur, gördüğümüz her şey bilinmeyen bir yerde bulunan İDE'lerden pay almış sanal gerçekliktir."* sözüne inanıp İDE hayalleri kurmam asla mümkün değildir.

Biz, UZANIP DOKUNULAMAYACAK olan hiçbir gerçeğe "GERÇEK" diyemeyiz. "Gerçek" uzak olamaz, "gerçek" ulaşılamaz olamaz, "gerçek" insan türü içinden sadece Platon gibilerin görebileceği kadar sırlı olamaz, "gerçek" bilinemez olamaz çünkü olursa "anlam" diye bir şey olamaz, "hayat" diye bir şey olamaz.

"Gerçek" yani mübarek kitabımızın deyişiyle *'EL-HAK'*, insanın ulaşımına açık olunca hakikattir.

Kaç bin yıldır *"HAKİKAT (GERÇEK) NEDİR?", "VARLIK NEDİR?"* sorularına bir türlü cevap bulamamış olanların utanmadan sıkılmadan "Tanrı" hakkında ileri-geri hezeyan üretmeleri şu deli aklımın almadığı bir şeydir. 2 bin 500 yıldır bulunamamış gerçeği ben ne yapayım? Olsa ne olur, olmasa ne olur? Nasıl olsa bulunamıyor.

Bilindiği gibi "FELSEFE" kelimesine "hikmet sevgisi" anlamı yüklemektedir filozoflar. *"Peki, sevdiğiniz o 'hikmet' nedir?"* diye bir soru sorduğumuzda ıslık çalarak tavana bakan bu filozoflar, bilmedikleri bu hikmeti nasıl seviyorlar, bunu da deli aklım almıyor.

Kimisi "felsefe"ye "GERÇEĞİ ARAMAK" diye anlam yüklüyor. Onlara da *"Peki, 'gerçek' nedir?"* diye sorduğumuzda kör ve sağır numarası yaparak susuveriyorlar. İyi de hakikat diye aramaya çıktığınız "hakikat" hakkında bir bilginiz yoksa, bilmiyorsanız, karşınıza çıktığında o şeyin aradığınız şey olup olmadığını nasıl bileceksiniz? Mesela, siz ya şu ayetin dediği gibi "hakikatlerin" yanından geçip gidiyorsanız ne yapacaksınız?

(Yûsuf 12/105)
وَكَاَيِّنْ مِنْ اٰيَةٍ فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ يَمُرُّونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُونَ
Vekeeyyin min âyetin fî-ssemâvâti vel-ardi yemurrûne 'aleyhâ vehum 'anhâ mu'ridûn(e)
TDV Meali - Göklerde ve yerde nice deliller vardır ki, onlar bu delillerden yüzlerini çevirip geçerler.

NEYSE bu madrabazları bir kenara bırakalım da başka mağaralara ve başka gölgelere bakalım…

"Kur'an'ın YAZIsı" konusunun merkezinde her türlü koşuldan uzak bir şekilde yazılmış bir yazıyı nokta gibi, hareke gibi, cümle bölünmeleri gibi, secavend gibi, "bağlam" denilerek arkasına koyulan rivayetler gibi, "tefsir" denilerek açılan yorum kapıları gibi, "meal" denilerek anlamı anlayanın anladığı ile sınırlandırmak gibi koşullarla (güya) anlaşılmasını kolaylaştırmanın insana verdiği zarar vardır.

Kur'an haricindeki tüm yazılar için şunu diyebilirim: Bir kişinin kendi yazısını her türlü koşuldan azade bir şekilde yazması çok ama çok büyük bir cesarettir.

Kur'an için ise şunu derim: İnanılması aklen zorunlu olan bir inancı, içinde hiçbir koşul olmayan bir yazıyla sabit hâle getirmek yaratılmış olanları çok çok aşan bir davranıştır.

Neden?

Bilgi, insanı üfledikçe şişen bir balona çeviriyorsa o insan "bilgi" ile doğru ilişki kuramamış demektir çünkü "bilgi", insanı büyüten, şişiren bir şey değil ONU HER TÜRLÜ GEREKSİZ YÜKTEN KURTARIP SADELEŞTİREN BİR ŞEYDİR.

Bilindiği gibi balon şiştikçe sağlam ve sabit zemin ile alâkasını koparır.

Bilgi insanı ağırlaştırıp secde eder hâle getirmiyorsa o bilgi "bilgi" O-LA-MAZ.

İnsanın yere kapanması ise onu balon gibi şişiren maddi ve manevi her türlü üfürükten kurtulması ile mümkün olur. Kendisini bilgi ile şişmiş bir balon gibi görenler isteseler bile yere kapanamazlar.

Kişinin, üfürdükçe şişen bir balon değil, havası alındıkça ağırlaşan bir hâle gelmesi ise inancına temel aldığı şeyin her türlü üfürükten azade olması ile gerçekleşmektedir; eğer inanılan şey insanı balon gibi şişiren bir yapıdaysa insan da şişer.

İnsanın balon gibi şişmemesi için inanılan şeyin HER TÜRLÜ KOŞULDAN ARİ VE SADE HEM DE SAPSADE olması gerekir.

Her gelenin, içine kendinden bir NEFHA üfürdüğü bir "inanç" ister istemez insanı şişiren bir kompresöre dönüşür ve o zaman insan istese bile SA-DE-LE-ŞE-MEZ.

Bilgelik sadelikteyse –ki bunun aksini söyleyen bir akıllı varlık olamaz– o halde inanılan şeyin insanı sadeleştirmesi gerekir.

(A’râf 7/157)
اَلَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْاُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرٰيةِ وَالْاِنْجِيلِ يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهٰيهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَآئِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ اِصْرَهُمْ وَالْاَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ فَالَّذِينَ اٰمَنُوا بِهٖ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا
Elleżîne yettebi’ûne-rrasûle-nnebiyye-l-ummiyye-lleżî yecidûnehu mektûben ‘indehum fî-ttevrâti vel-incîli ye/muruhum bilma’rûfi veyenhâhum ‘ani-lmunkeri veyuhillu lehumu-ttayyibâti veyuharrimu ‘aleyhimu-lħabâ-iśe veyeda’u ‘anhum israhum vel-aġlâle-lletî kânet ‘aleyhim felleżîne âmenû bihi ve’azzerûhu venasarûhu vettebe’û-nnûra-lleżî unzile me’ahu ulâ-ike humu-lmuflihûn(e)
TDV Meali – Yanlarındaki Tevrat ve İncil'de yazılı buldukları o elçiye, o ümmî Peygamber'e uyanlar (var ya), işte o Peygamber onlara iyiliği emreder, onları kötülükten meneder, onlara temiz şeyleri helâl, pis şeyleri haram kılar. Ağırlıklarını ve üzerlerindeki zincirleri indirir. O Peygamber'e inanıp ona saygı gösteren, ona yardım eden ve onunla birlikte gönderilen nûr'a (Kur'an'a) uyanlar var ya, işte kurtuluşa erenler onlardır.

Bu ayet, RESULÜN (her resulün), insanın sırtındaki *‘ISR’*ı kaldırdığını söyler.
Elbette bu ayetin ifade ettiği şey UMUM değil HUSUS’tur fakat her tümel yargının tikeli olan her HUSUS aynı zamanda bir UMUMUN tikelde ne şekilde gerçekleştiği anlamına gelir.

Bu yüzden çok rahatlıkla “Yüce Allah’ın insanlığa gönderdiği risâletin insan türünü her türlü yükten kurtarıp insanı sadeleştirdiğini” söyleyebilir ve tüm hücrelerimizle buna güvenebiliriz.

Kur’an, yüksüz (sade) geldiğimiz bu dünyadan yine yüksüz (maddi-manevi) gitmemizi bize öğreten kitaptır.

Bizi sadelikten uzaklaştıran her türlü gereksiz yükü (ki “günah” yükü de dahil) sırtımızdan atar.

İşte, filozofların bir türlü bulamadıkları “hayatın hakikati” budur.

Ve bu hakikat son derece SADEDİR.

İnsanı şişirip havalandırmaz çünkü her fırsatta ona *“Sen mahluksun.”* der.

(Lokman 31/17)
يَا بُنَيَّ اَقِمِ الصَّلٰوةَ وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَاصْبِرْ عَلٰى مَآ اَصَابَكَ اِنَّ ذٰلِكَ مِنْ عَزْمِ الْاُمُورِ
Yâ buneyye akimi-ssalâte ve/mur bilma’rûfi venhe ‘ani-lmunkeri vasbir ‘alâ mâ esâbek(e) inne żâlike min ‘azmi-l-umûr(i)
TDV Meali – Yavrucuğum! Namazı kıl, iyiliği emret, kötülükten vazgeçirmeye çalış, başına gelenlere sabret. Doğrusu bunlar, azmedilmeye değer işlerdir.

(Lokman 31/18)
وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا تَمْشِ فِي الْاَرْضِ مَرَحًا اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ
Velâ tusa’’ir ħaddeke linnâsi velâ temşi fî-l-ardi merahâ(an) inna(A)llâhe lâ yuhibbu kulle muħtâlin feħûr(in)
TDV Meali – Küçümseyerek insanlardan yüz çevirme ve yeryüzünde böbürlenerek yürüme. Zira Allah, kendini beğenmiş övünüp duran kimseleri asla sevmez.

(Lokman 31/19)
وَاقْصِدْ فِي مَشْيِكَ وَاغْضُضْ مِنْ صَوْتِكَ اِنَّ اَنْكَرَ الْاَصْوَاتِ لَصَوْتُ الْحَمِيْرِ
Vaksid fî meşyike vaġdud min savtik(e) inne enkera-l-asvâti lesavtu-lhamîr(i)
TDV Meali – Yürüyüşünde tabiî ol, sesini alçalt. Unutma ki, seslerin en çirkini merkeplerin sesidir.

(Lokman 31/33)
يَّا اَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمْ وَاخْشَوْا يَوْمًا لَا يَجْزِي وَالِدٌ عَنْ وَلَدِهٖ وَلَا مَوْلُودٌ هُوَ جَازٍ عَنْ وَالِدِهٖ شَيْـًٔا اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُمْ بِاللّٰهِ الْغَرُوْرُ
Yâ eyyuhâ-nnâsu-ttekû rabbekum vaḫşev yevmen lâ yeczî vâlidun ‘an veledihi velâ mevlûdun huve câzin ‘an vâlidihi şey-â(en)(c) inne va’da(A)llâhi hakk(un)(s) felâ teġurrannekumu-lhayâtu-ddunyâ velâ yeġurrannekum bi(A)llâhi-lġarûr(u)
TDV Meali – Ey İnsanlar! Rabbinize karşı gelmekten sakının. Ne babanın evlâdı, ne evlâdın babası nâmına bir şey ödeyemeyeceği günden çekinin. Bilin ki, Allah'ın verdiği söz gerçektir. Sakın dünya hayatı sizi aldatmazsın ve şeytan, Allah'ın affına güvendirerek sizi kandırmasın.

İŞTE BUNLARDIR filozofların bir türlü bulamadığı HAKİKAT!

Kısaca, “ŞİŞME EY İNSAN, ÖLÜM İĞNESİ TÜM HAVANI ALIR BİR GÜN.”

Kusursuzluk sadece Âlemlerin Rabbi Allah’ın olabileceği bir şeydir.

الحمد لله رب العلمين

Ramazan Demir
27.07.2024